

Communio

Časopis Starokatolické církve v České republice

Ročník 29 (2023), číslo 2

Rozhovor s místopředsedou synodní rady

Příběh jablonecké fary

Z obsahu

- 2 Rozhovor s Lukášem M. Vytlačilem
 - 8 Jáhenské svěcení Dariny Bártové
 - 12 Příběh jablonecké fary
 - 16 Za tajemstvím Václava Jaromíra Rába
 - 18 Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!
 - 20 Wiktor Wysoczański (1939–2023)
-

Communio

Časopis Starokatolické církve v České republice
Ročník 29 (2023), číslo 2

Vydává Starokatolická církev v ČR,
Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00

ISSN 1805-1243

Registrační číslo MK ČR E 20002

Redakční uzávěrka 10. 5. 2023

e-mail: stkat@starokatolici.cz, www.starokatolici.cz

Názory autorů nevyjadřují stanovisko redakce,
za obsah příspěvků zodpovídají autoři.

Náklady na výrobu čísla činí 30 Kč.

Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Neoznačené fotografie archiv redakce.

Foto na titulní straně Serhat Tuž, Pexels.com

Úvodník

Milí Kristovi přátelé,

máme za sebou jako křesťané dobu „nabitou“ událostmi. V první řadě tím myslím samozřejmě celou velikonoční dobu od Zeleného čtvrtku až po Nanebevstoupení Páně a svatodušní svátky. Je to pro nás ústřední doba, kdy si připomínáme samotné základy naší víry. Vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista, který přemohl smrt, vystoupil na nebesa ke svému Otci a seslal nám jako mocného přímluvce a oporu Ducha Svatého. To je důležité si připomínat. Duch Páně totiž s námi zůstává a rozdává nám své dary. Na nás je tyto dary rozeznat a naučit se je správně používat. Jak totiž praví oblíbené rčení, žádný učený z nebe nespadl. Ani v církvi přitom není výjimkou, že někteří lidé usilují o služby či funkce, k nimž zrovna nemají mnoho nadání, a zároveň jsou přitom obdarováni pro jiný typ činnosti. V některých církvích však není možné dary Ducha volně projevit a využít, třeba z důvodu administrativních překážek. Takovou překážkou mohou být genderové požadavky na svěcené osoby. Opravdu nemáme důvěru v to, že Duch Svatý dokáže sám dostatečně moudře obdarovat vybrané osoby, a musíme mu proto klást pozemské organizační překážky? Loňská synoda Starokatolické církve v ČR rozhodla, že tyto překážky zruší a ponechá vanutí Ducha skutečnou volnost. A Duch opravdu vane, kam potřebuje. V tomto čísle se ohlížíme za jáhenským svěcením Dariny Bártové, ale už v létě nás čeká

další významná událost. Při tradiční svatovavřínecké pouti totiž přijmou svěcení Noemi Kosourová s Darinou Bártovou a stanou se našimi prvními presbyterkami, čímž rozšíří kněžský sbor naší církve. To nás sice čeká až v srpnu, ale už teď se můžeme radovat z toho, že Duch Svatý povolává posily, které pomohou v naší církvi kněžskou službou.

Léto s sebou mimo jiné přináší také pověstné dlouhé letní večery. Pokud patříte mezi náruživé čtenáře, kteří si je nedovedou představit jinak, než s dobrou knihou v ruce, pak jste dost možná už zaregistrovali dvě knižní novinky. Tou první je vynikající kniha anglikánského teologa Richarda Harriese *Kristus vstal z mrtvých. Co myslíme tím, když říkáme, že Bůh vzkřísil Ježíše?* Jde o dílo nejen skvěle pojaté, ale navíc psané z široce ekumenické perspektivy, která překračuje úzce konfesionální pohled. Druhou knihou jsou *Keltské modlitby*, jež jsou zajímavým pozváním k nahlédnutí do spirituality komunit keltského křesťanství. Jak hluboké toto nahlédnutí bude, to už je jen na každém z nás.

S přáním požehnaných letních dnů

Lukáš M. Vytlačil
šéfredaktor

„Dokud mne Kristus nenechává zahnívat ve spokojenosti, pak je to pořád dobré.“

Dnes si dovolím vám představit neuvěřitelně všestranného člověka, umělce, vědce, pedagoga a v neposlední řadě místopředsedu naší synodní rady Lukáše Michaela Vytlačila. Lukáš je člověk který se rozhodně nemá čas nudit. Je to čínorodý člověk, jemuž úsměv snad nikdy nemizí z tváře.

Jsi členem farnosti katedrálního chrámu na Petříně. Kudy vedla Tvá cesta do Starokatolické církve?

Mohou za to ekumenické kontakty. Svátost křtu jsem přijal až v dospělosti, na slavnost Zjevení Páně začátkem roku 2016 v evangelickém chrámu sv. Michala. Už od začátku ale pro mne bylo důležité ekumenické křesťanství a příležitostně jsem se účastnil bohoslužeb v různých církvích. Obohacovalo mne poznávání různých tradic, liturgických forem i možnost slyšet různé kazatele. Starokatolickou církev jsem osobně poznal díky přátelům z ekumenického Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, se kterým spolupracuji od roku 2016 a následujícího roku jsem byl přijat mezi jeho členy. Na jaře 2017 jsem v pražské rotundě poprvé prožil velikonoční vigilii, což pro mne bylo nejen první setkání se starokatolickou bohoslužbou, ale i mimořádně silný zážitek. Navíc mne fascinovalo, s jakou samozřejmostí se u stolu Páně scházeli křesťané různých konfesí. Jako by starokatolictví bylo branou, která propojuje různé lidi a tradice. V roce 2018 jsem se pak stal členem nově vznikající farnosti u katedrálního chrámu sv. Vavřince na Petříně, kde se moje cesta mezi starokatolíky symbo-

licky dovršila přijetím svátosti biřmování při velikonoční vigilii 2019.

Co vidíš jako to nejcennější v naší církvi?

V první řadě je to otevřenost různým skupinám věřících i hledajících. Jsme nízkoprahové společenství v tom nejlepším slova smyslu, protože každý je zván k tomu, aby se s námi v plnosti mohl radovat z Evangelia. Je přitom jedno, z jaké je sociální skupiny, jaké je národnosti, jazyka, názorové či sexuální orientace. Kristus je světlem naděje pro všechny. A pokud tomu tak v některých případech náhodou není, pak my jsme ti poslední, kdo by to měl určovat a omezovat druhé.

Druhou věc jsem už vlastně zmínil. Široká ekumenická otevřenost je pro mne rozhodně silným pozitivem. Tuto otevřenost jsem měl možnost zažívat ve více církvích, ale u nás mne naplňuje ta samozřejmost, s jakou se u stolu Páně při eucharistické slavnosti třeba u nás na Petříně setkáváme společně s římskými katolíky, evangelíky nebo pravoslavnými. Vůbec nikdo se nemusí cítit nepatřičně, když přijímá podle odlišného ritu. Všichni společně jsme najednou především Kristovými učedníky, kteří k němu přichází se stejně prázdnými rukama, prosí o jeho milosrdenství a radují se z Božích

darů. Otázku konfese vlastně chápu tak, že si člověk vybírá cestu, v níž podle svého nejlepšího vědomí a svědomí může co nejúplněji chválit Boha. To mi ale nedává právo tvrdit, že by to jiní měli dělat automaticky špatně. Mohu snad o pravoslavných říci, že to dělají špatně? Nebo o arménské či koptské církvi? Vůbec ne. Jistě, starokatolickou církev jsem si svobodně vybral jako pro mne osobně nejlepší konfesní vyjádření víry (nejsem si vlastně jistý, jestli by nebylo správnější napsat, že si mne pro starokatolickou církev vybral Kristus, který tady asi pro mne má nějaké úkoly), ale to přece není žádná absolutní a univerzální pravda pro celé lidstvo. Občas si představuji, že se v nebi dozvíme, jak jsme se všichni mylili. Jak bylo naše poznání částečné. (viz 1.

Kor. 13:9–12) A budu doufat, že nám to Kristus odpustí a řekne, že to nevádí.

Třetí věcí je pak důraz na laický kalich v katolickém ritu západní tradice. Přijímání podobojí s patřičným liturgickým slavením eucharistie jsou pro mne také mimořádně důležité. I proto určité moje kroky v evangelickém spektru vedly nejprve do luterského kostela a později právě mezi starokatolíky, protože přesně toto je věc, která alespoň na moji cestě víry obě církve silně spojuje.

Je to přibližně půl roku, co jsi místo-předsedou synodní rady. V čem spat-ruješ nejdůležitější úkoly, které před ní leží?

Velkým úkolem, který však přesahuje jedno funkční období, je příprava na

nový ekonomický model fungování. Už za několik let bude církev fungovat jen z vlastních prostředků a na nejbližších dvou synodních radách leží břímě toho, aby se pokusily naše společenství na tuto dobu připravit. Některé kroky se provedly, ale hodně práce je ještě potřeba udělat. Samotná synodní rada to samozřejmě nespasí, v tomto ohledu nejde sejmout spoluzodpovědnost každého jednotlivého člověka za svoji církev, ale na druhou stranu máme možnosti, jak naši církví alespoň zlepšit výchozí pozici.

Další věcí je nový ekonomický řád. Nějaký sice máme, ale není úplně vydařený. Mělo by jít o praktický dokument, který farnostem a ostatním církevním orgánům nabídne především přehledné shrnutí a návod, jak spravovat své ekonomické záležitosti v souladu s potřebami církve i s legislativními předpisy. Spolupracuji na tom s Petrem Kamínkem, který se stejnou ideou přišel jako místopředseda předchozí synodní rady.

Velice mi pak záleží ještě na zlepšení naší prezentace. Máme mnoho co nabídnout, jsme pastoračně otevření a máme řadu zajímavých osobností, ale drhne u nás prezentace a v některých ohledech nejsme pro společnost dobře čitelní. A to je nejen škoda, ale především důležitá věc ke zlepšení. Je přitom žádoucí začít malými kroky. Stačí, když se podíváš, jak funguje sdílení informací. Třeba uvnitř farností je poměrně dobře jasné, co se v nich děje a kdy jsou nějaké mimořádnosti. Mezi farnostmi už to tak výborné není a pokud jsi člověk mimo církev, pak někdy ani nemáš šanci dopředu zjistit, že některou neděli se bohoslužba třeba

nekoná, a přijedeš k zavřeným dveřím kostela. V některých obcích nemyslíme na to, že jsme tu i pro hledající a putující, kteří ještě mezi nás nepřišli, ale mohli by. Nesmíme proto ustrnout v pohodlném sdílení informací mezi sebou. Některým stačí, že mimořádnosti sdělují při ohláškách, e-mailem, přes nějakou aplikaci, příp. na nástěnce u kostela, ale řekněme si, že to není zrovna misijně vstřícný přístup. Nejde o problém jedné konkrétní farnosti, přitom by se snadno dal vyřešit přehledným měsíčním kalendářem na jednoduchém webu. Podle některých stačí Facebook, ale takovým lidem bych misijní práci nesvěřil. Jednak tam informace snadno zapadávají, pokud tam nejsi denně v dostatečné míře, a jednak pokud třeba během cestování hledáš kostel, ve kterém bys navštívil bohoslužbu, pak zdoluhavé projíždění facebookové stránky je asi to poslední, na co budeš mít čas. Buďme misijně a informačně stejně otevření, jako jsme v pastoraci.

Zůstaňme ještě chvíli u církve. Kam by měla podle Tebe naše církev směřovat, jaké úkoly před ní stojí?

Už jsem mluvil o prezentaci, což je pro nás důležitý úkol. Jsme církví, která dokáže přijmout dnešního člověka. Nemůžeme ale jen se založenými rukama čekat, až oni mezi nás přijdou. Na konci každé bohoslužby jsme vyzýváni: Jděte, jste posláni! Je tedy na nás, abychom opravdu chodili. A můžeme k tomu využít i řadu prostředků, které nabízí moderní věk.

Kromě toho bych však zmínil ještě jeden úkol směrem dovnitř církve. Tím je rozvíjení a posilování vědomé synodality.

Myslím, že v minulosti bylo fungování církve hodně ovlivněno silnou a charismatickou osobností emeritního biskupa Dušana Hejbala. Jsme tedy někde mezi samozřejmým přijímáním synodality na straně jedné a na druhé straně se ji nějak učíme prakticky vykonávat. Řešíme-li v souvislosti s problémy naší demokracie, že je potřeba o demokracii pečovat, tak o synodalitě platí to samé. Potřebujeme funkční farní rady, abychom jejich prostřednictvím mohli nechávat růst členům, kteří se později zapojí do práce jako kompetentní synodální, členové komisi či členové synodní rady. Trochu jsme viděli i na poslední synodě, že se někdy zbytečně trávil čas dlouhými diskusemi nad věcmi, které byly vypořádány, ale synodální některých farností nedostali materiály a neměli je pročtené. Nepleťme si synodalitu s tím, že se jednou za pár let jen necháme nějak někam zvolit. Služba v rámci synodálních církevních struktur sice není ordinovanou službou, ale to neznamená, že nejde o službu zodpovědnou.

Kde mimo církev se s Tebou ještě můžeme setkat?

To je vlastně celá řada míst a společenství. Jednak samozřejmě v práci, což je aktuálně Národní památkový ústav, Konzervátor Jana Deyla a externě též hudební archiv Národního divadla. Účastním se i různých vědeckých konferencí a akcí, hlavně historických, a samozřejmě koncertů. Jako hráč na barokní příčnou a zobcovou flétnu hrávám třeba s Ensemble Inégal, s Capellou Regiou nebo se svým souborem Ensemble Sporck. Pak

se dá se mnou potkat taky na některých akcích Řádu sv. Lazara, kde se jako řádový kaplan podílím jak na některých aktivitách duchovních, tak zejména na charitativní činnosti, hlavně v rámci přidružené Lazariánské pomocné služby.

A ještě mne napadá, že je vlastně možné mne potkat taky v knihkupectvích. Tam bývám přítomný v kapesně přívětivé formě vydaných knih.

Jsi velmi čínorodý člověk. Prozradíš nám, na jakých projektech aktuálně pracuješ nebo co vidíš jako nejbližší úseky své cesty?

Při podobných otázkách si nikdy nejsem jistý, jestli mám pokoušet depresivní potenciál toho množství čekající práce. Na druhou stranu však za řadu projektů musím opravdu děkovat Bohu. Mnohdy jde totiž o zajímavou a přínosnou práci, která mne osobně obohacuje jak po odborné stránce, tak i z hlediska kontaktů, protože díky nim poznávám řadu skvělých lidí.

Aktuálně mne vedle obvyklé práce čeká hned několik projektů. Časově asi nejbližší dokončení je nový klavírní výtah Koncertu D dur pro flétnu od Viléma Blodka, což je jediný český flétnový koncert epochy romantismu. Naše edice, jíž připravujeme v nakladatelství Bärenreiter, bude unikátní tím, že koncert vůbec poprvé vyjde v podobě, v jaké ho skladatel mohl reálně slyšet. Hudba totiž později prošla celou řadou úprav a verze, kterou dnes flétnisté hrají nejčastěji, se v některých místech dost vzdaluje znění nejstaršího rukopisu. Ještě letos by také měl v nakladatelství Academia vyjít pře-

Vernisáž výstavy k výročí svatě Ludmily 15. 6. 2021 na Akademii věd ČR (Jana Plavcová, SSČ AV ČR)

klad dvou unikátních barokních traktátů Jacquese Hotteterra z počátku 18. století.

Zároveň mne však ještě letos čeká dokončení textů, které by mohly vyjít v příštím roce. Jednak jde o zpracování historie hradu a zámku v Bečově nad Teplou pro jedno z pracovišť Národního památkového ústavu, ale vedle toho bych chtěl dohnat i jeden letitý dluh. Tím je dokončení knihy o tvrzi Bílý Újezdec a někdejších lázních Šternberku u Smečna. Jde o velmi zajímavé a půvabné místo v mém rodném kraji, na jehož minulost upomínají zajímavé památky.

Nevyhýbají se mi ale ani hudební projekty, takže v září mne s Ensemble Inégal a Adamem Viktorou čeká natáčení dalšího CD. Tentokrát to bude Missa Eucharistica Jana Dismase Zelenky.

Jak Tě tak poslouchám, napadá mě: najdeš si čas na nějakou relaxaci?

Zatím toho nejsem moc schopen, protože zbývající čas se snažím věnovat rodině. S manželkou Veronikou máme dvě malé děti a všem třem se taky musím věnovat. A i pro ně mám méně času, než by si všichni zasloužili. Občas z legrace říkávám, ať mne doma nechají odpočívat v pokoji. Ale to je přesně věc, která je s našimi malými divochy jen těžko myslitelná.

Tuším, že s ohledem na tvou lásku k umění, vnímáš spojení liturgie a hudby velmi intenzivně, souhlasíš s rčením, že „kdo zpívá, chválí Boha dvakrát“?

S tím určitě souhlasím, byť bych to nebral doslova. Přece jen ne každý se ve zpěvu cítí dobře. Ale když se podíváš

na bohatství liturgické hudby a duchovních písní, pak jsou mezi tím učiněné skvosty, které nás při dobré interpretaci nechávají nahlédnout do hluboké vnitřní spirituality skladatelů. Ty tak poznáváme nejen jako vynikající umělce, ale i jako hluboce věřící křesťany. Jak se zabývám historicky poučenou interpretací renesanční a barokní hudby, tak pro mne osobně byla hudba silným misijním prostředkem. Šlo třeba o Bachovy kantáty, v nichž se skrývá mnoho bohatství, ale neméně podstatná pro mne byla renesanční polyfonie. Tím nemyslím Palestrinu, ale ty skutečné renesanční mistry z 15. a první poloviny 16. století, jako byli například Guillaume Dufay, Johannes Ockeghem, Heinrich Isaac a zejména Josquin Desprez, jeden z vůbec největších skladatelů všech dob. Když máš možnost zpívat třeba jeho úplně poslední mši na motivy moteta Mater Patris, kterou věnoval už na sklonku života svému zesnulému příteli, tak skutečně cítíš dotek nebe. Starý Josquin ví, že i jeho Bůh brzy povolá na věčnost, a tak ve svém posledním díle píše to nejlepší, co dokáže.

Hudba může díky spojení textu a emočního vnímání způsobit spirituální prožitek. V něčem je to s nadsázkou podobné svátostem, jejichž přijímání je pro nás taky silným emocionálním zážitkem víry. Renesanční hudba navíc při modálním způsobu provedení významně pracuje s vibrací a tedy i s prostorem. Prováděné skladby se tak stávají „jen“ médiem důležitějšího sdělení, které posluchač skrze vibraci prostoru může přímo cítit a stává se tak vlastně do jis-

té míry jeho součástí. I koncert takové hudby se tak může zcela nenásilně stát primárně spirituálním zážitkem, kde nejde v první řadě o dokonalou techniku interpretů. Za hluboké poznání této dimenze hudby vděčím jedné vzácné a mimořádné osobnosti, kterou je Rebecca Stewart. Právě u ní jsem se na mnoha workshopech učil techniku modálního zpěvu, práce s textem, se zvukem i s prostorem, nebo čtení pramenů ve staré menzurální notaci.

Otázka na závěr: Co Ti dělá v životě největší radost?

Nevím, jestli můžu vyzvednout jednu věc. Je toho hodně a v určitých ohledech bude vždy významnější nějaká jiná věc. Rodina, zajímavé pracovní projekty, služba v církvi a v křesťanské charitě atp. Přesto ale v tom všem jedna věc je a to Boží přítomnost. Ať už se věci daří, nebo to někdy naopak za moc nestojí, tak vždy cítím blízkost Boha. Asi mu nikdy nemohu dostatečně děkovat za všechny příležitosti, šance i lekce, které po celý život dostávám. Hodně mi to pomáhá i v těžkých chvílích, kdy po nějaké době člověk vidí, že ty těžkosti měly nějaký smysl a posunuly mne zase o nějaký kus jinam, kam bych jinak sám asi nedošel, ale Kristus mne tam potřeboval mít. A z toho mám rozhodně radost, protože dokud mne On nenechává zahnívat ve spokojenosti, pak je to pořád dobré.

*Připravil Kamil Kozelský
Foto: archiv Lukáše M. Vytlačila*

Jáhenské svěcení Dariny Bártové

Darinu Bártovou jistě není třeba většině čtenářů Communia dlouze představovat, protože se jedná o jednu z výrazných osobností v naší církvi. Je dlouhodobě aktivní ve své domovské farnosti u sv. Máří Magdalény, na biskupství spravuje knihovnu Josefa Königa a mnozí ji mohou znát také jako nadšenou a zasvěcenou propagátorku keltské spirituality, autorku řady textů či spoluautorku materiálů pastorační komise SKC.

K tomuto jen ilustrativnímu a neúplnému výčtu však připojila novou roli, se kterou přijala i další službu v naší církvi. V sobotu 25. března 2023 jí totiž v kapli sv. Kříže v budově pražské Zemské porodnice biskup Pavel Benedikt Stránský udělil jáhenské svěcení. Darina se tak stala novou posilou presbyteria české starokatolické církve a rozšířila řady našich duchovních. Slavnostní bohoslužby se zúčastnili početní účastníci, včetně

hostů z ekumeny, a pro všechny, kteří Darinu znají, asi nebude překvapivé, že mezi hudebním doprovodem se objevila např. i keltská harfa.

Srdečná a přátelská atmosféra pokračovala i při následném neformálním setkání na biskupství. Můžeme se tedy radovat z povolání nové posily do služby církve a vyprošovat pro ni hojné dary Ducha Svatého.

Lukáš M. Vytlačil

Kázání biskupa Pavla ke svěcení

Dnešní kázání začneme jedním starým, legendami opředeným tajemným příběhem ze života sv. Brigit z Kildare (kildr), irské světice, který je většině z vás možná neznámý, avšak je velmi známý naší Darině.

Když přišla hodina zasvěcení, vyzdvihli andělé závoj z ruky kněze Mac Cailleho a vložili jej na hlavu svaté Brigit. Navíc se během modliteb sklonila a držela se jasanového trámu, který podpíral oltář. Ten se potom proměnil v akácii, kterou nedokázal pozřít oheň a která ani po staletích nestárne. Třikrát kostel vyhořel, ale trám zůstal nedotčený pod vrstvou popela. Biskup, který tam byl omámený Boží milostí, nevěděl, co předčítá ze své knihy, neboť Brigit vysvětil na biskupa. „Tato panna, jako jediná v Irsku,“ řekl pak Mel, bude mít biskupské svěcení.“ A během jejího svěcení jí z hlavy vystoupil ohnivý sloup. (Úryvek z Kratšího života svaté Brigit v překladu Martina Grubera)

Předpokládám, že dneska Darině z hlavy nevystoupí ohnivý sloup, zatím žádný nevidím. A taky předpokládám, že nejsem tak omámen, abych Darinu vysvětil na biskupa. Z příběhu o Brigitině zasvěcení bych však pro Darinu a konečně i pro nás všechny chtěl vypíchnout jeden moment: Během modliteb se sklonila a držela se jasanového trámu, který se proměnil v akácii, kterou nedokázal pozřít oheň a která ani po staletích nestárne, a ten trám, ačkoli kostel třikrát vyhořel, zůstal nedotčený pod vrstvou popela.

Bylo by to skvělé, kdybychom jako sv. Brigit měli ten dar, že na co sáhneme v modlitbách, to proměníme v trvalou hodnotu, že to bude růst a zelenat se, že na co sáhneme, to ani po třech požárech nebude zničeno.

Je to totiž nějak v podstatě naší křesťanské služby, abychom se v modlitbě dotýkali tohoto světa a abychom jej pro-

měňovali, aby se zelenal, bujel životem a nesl dobré plody.

Ještě intenzivněji a náročněji to vnímáme v případě ordinované služby. Někdo z nás je disponovaný ke službě, tato dispozice je církví rozpoznána a uznána a tato služba je mu skrze vkládání rukou biskupa a skrz modlitbu svěcena. Toho jsme dnes svědky.

Avšak podoba církevní služby se během času podstatně mění. Kdysi, ve stavovské společnosti přijetí svěcení znamenalo významný sociální status, ekonomické zajištění, dobré bydlo, úctu a respekt okolí. To dnes zdaleka neplatí a o to více musí být kandidáti a kandidátky církevní služby motivováni, aby do ní vstoupili. O to víc musí být nepragmatičtí blázni pro Krista. Vidíme, že svěcených služebníků je ve všech církvích čím dál méně. A zároveň jsme na ně daleko více přísní, než tomu bylo dříve, stejně

jako jsme více přísní na politiky, kterým zdaleka neodpustíme tolik co sami sobě.

Tato služba je v průběhu času čím dál tím více demytologizována, odkouzlena. Zdůrazňuje se její služební charakter, nikoli Boží vyvolení a posvěcení, které z člověka dělá něco extra, ale naopak se zdůrazňuje to, co z něj dělá služebníka. A to je vývoj dobrým směrem!

Asi jste stejně jako já v životě už vícekrát narazili na nějakou recepční nebo servírku, která neměla dar služby. Abych byl genderově vyvážený, místo servírky si dosadte číšníka a místo recepční recepčního. Absence daru služby se však spíše než v nešikovnosti, kterou dokážeme přehlédnout a odpustit, projevovala v neochotě sloužit, v neschopnosti přijmout služebnou, podřízenou roli, plnit bez odmlouvání druhým jejich přání, nad to s úsměvem. Ale to nesmí být naše situace!

Pro naši křesťanskou službu, ať laiků či ordinovaných duchovních, platí Ježíšovo: „Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mk 10,42–45)

Nastává doba, kdy budeme muset nově hledat podobu ordinované služby. Jáhni snad už nebudou jen netrpělivými čekatelí na kněžské svěcení, ale vytvoří znovu svébytné a důstojné společenství služby, které je třeba odklerikalizovat a znovu zaměřit ke službě, k praktické

službě církvi, aby se jiným služebníkům rozvázaly ruce. Třeba mně.

Bude to možná méně o liturgické službě, protože to nebudou čekatelé postupující oním cursus honorum, jakýmiisi stupni hodností jako vojáci čím dál tím k vyšším svěcením, ale budou to lidé praktičtí, funkční, schopní a ochotní práce v církvi. Jistě, mohou být později kněžími, proč ne, ale nemusí.

Dneska však není moc populární přijímat služebnou pozici – vzpomeňte si na všechny ty nepříjemné služebníky v restauracích a obchodech. A také v církvích. Nepřijmeme-li však my křesťané svoji službu tomuto světu a církvi s pokorou, jakými jsme služebníky služebníků Božích? Vždyť náš Mistr a Pán přišel, aby sloužil, ne aby si nechal sloužit, jak jsme slyšeli v dnešní ordinací modlitbě. Nebudeme-li schopni v církvi přijímat služební pozice, nakonec nebude nikdo, kdo by nám sloužil: slovem, svátostmi, obřady, duchovním doprovázením nebo jen přítomností a blízkostí.

Dnes vysíláme do služby novou služebnici, kterou jsme ordinovali, tedy zřídili. A jí přejme, když je teď řádně zřízená, aby svoji službu vykonávala s oním vědomím služby, aby i k otravným lidem dokázala být laskavá a shovívavá, aby s nimi nevyběhla, ale trpělivě jim naslouchala a aby jako sv. Brigit měla dar, že na co v modlitbě pomyslí a na co sáhne, to se jí daří, roste a přináší užitek celé naší církvi a konečně všem lidem.

A my ostatní si připomeňme, že i ordinovaní služebníci jsou taky jenom lidé. Snad jsou pro tuto službu lépe vzdělaní a disponovaní, aby mohli dobře sloužit,

avšak stále lidé se svými potřebami a touhami, mimo jiné potřebou uznání a podpory. Lidmi, kteří ve své službě potřebují vidět smysl.

Není nic horšího pro duchovního, když napíná své síly, ale výsledek se nedostavuje. Často pak vyhoří a stane se řemeslným rutinérem.

Když se ve službě nedaří, může nabývat dojmu, že jeho služba je zbytečná, marná a že se mohl věnovat raději něčemu jinému.

Nedopustíme, abychom svým pohodlím a tendencí nechat se obsloužit a zrovna jen tehdy, když máme zrovna chuť, duchovním dávali takovýto vzkaz. Budme více rodina v tom, že spolupracujeme, participujeme na jednom díle hlásání Ježíšovy radostné zprávy pro lidi,

že Bůh je láska a že všichni lidé jsou jeho milované děti. Budme více rodina v tom, že se navzájem podporujeme, více přátelé, že spolu neseme své starosti i radosti.

Milá Darino, vítěj v kléru naší církve, vítěj v nové službě a buď si jista mojí radostí, že jsi do duchovenské služby vstoupila, mými modlitbami i podporou. Ať tvoje služba upevňuje lidi kolem tebe, ať je jim znamením Ježíšovy služby lásky k lidem a ať ti přináší radost.

Tomáš Baťa kdysi řekl takovou výzvu směrem ke svým dělníkům, ale myslím, že by to vlastně mohl říct i Ježíš k nám, svým služebníkům, dělníkům na vinici Páně a často i otrokům, kteří někdy vržou zuby:

Když neznáš – naučíme Tě...

Když nerozumíš – vysvětlíme Ti...

Když nemůžeš – pomůžeme Ti...

Když nechceš – rozejdeme se.

Z toho vyplývá, že nejdůležitější je chtít – nikdo z nás nezná všechno, ale jsou způsoby, jak se to naučit. Nikdo z nás všemu nerozumí, ale můžeme si nechat vysvětlit. Když nemůžeme, snad se najde někdo, kdo nám pomůže... Ale když se nechce, to je horší než když se nemůže.

A ty chceš. I když někdy nebudeš vědět, rozumět, nebo mít sílu, nevádí. Hlavní je chtít, slovy dnešního druhého čtení z 2. Pavlova listu do Korintu: „nosit na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven... vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako služebníky pro Ježíše.“

Ostatní se nějak poddá.

Ať se nám to daří v hojně míře. Amen.

Pavel Benedikt Stránský

Foto: archiv SKC

Příběh jablonecké fary

Budova fary u starokatolického kostela v Jablonci nad Nisou teď žije projektem sociálního bydlení, který právě probíhá, ale při jeho prezentaci stojí za to zmínit alespoň v symbolické zkratce i její historický příběh.

Farní budova je součástí skupiny čtyř na sebe navazujících domů, které byly postaveny podle projektu architekta Roberta Hemmricha v roce 1903,¹ tedy rok po dokončení tohoto místa dominujícího kostela Povýšení sv. Kříže od architekta Josefa Zascheho. Starokatolický kostel a sousedící vily byly vyprojektovány a provedeny v tehdy moderním secesním slohu a tvoří jedinečný architektonický celek, za jehož vznikem stojí potřeba a úsilí jabloneckého starokatolického společenství v čele s Josefem Scheiblerem, továrníkem a obchodníkem se sklem a bižuterií, který byl štědrým donátorem celého projektu výstavby. Starokatolická obec si ke kostelu nejbližší budovu hned výhodně pronajala a zařídila jako faru s bytem pro faráře,² s čímž se od počátku počítalo a odpovídá tomu také její vnější i vnitřní výzdoba, která svým tvaroslovím citlivě navazuje na kostel. V roce 1931 přijala synodní rada návrh zakoupit farní dům do vlastnictví církve,³ což se podařilo během roku 1933. Znamenalo to ovšem velkou finanční zátěž především pro jabloneckou farnost, což se nejvíce projevilo v letech druhé světo-

vé války a farnost měla velké problémy faru udržet.⁴

Po válce a odsunu německého obyvatelstva, které tvořilo naprostou většinu starokatolických věřících a svou církev finančně i jinak všemožně podporovalo, byla farnost střídavě administrována z Prahy či spravována místním duchovním v osobě Martina Jana Vochoče, který bydlel s rodinou na faře.⁵ V tomto období došlo během dlouhé řady let, ve kterých církev neměla prostředky na údržbu, k postupnému chátrání farní budovy. Tehdy již byla církev ve věci svého materiálního zabezpečení zcela závislá na socialistickém státu a jeho správních úřadech podléhajících vlivu a kontrole KSČ a tyto instituce prostředky na údržbu fary neposkytovaly a poskytovat nehodlaly.⁶

Nepříznivá politicko-správní situace vyvrcholila během normalizačních sedmdesátých let, kdy kostel od roku 1974 během oprav obsadili pracovníci z přidružené stavební výroby JZD Pokrok Zla-

1 Die kirchliche Reform, Wien 30. 5. 1903

2 Die kirchliche Reform, Wien 30. 5. 1903

3 Alt-katholische Kirchenzeitung, Mährisch-Schönberg 20. 5. 1931

4 Alt-katholische Kirchenzeitung, Mährisch-Schönberg 20. 4. 1937; Alt-katholischer Kalender 1940, Kempten 1939

5 Husitský kalendář českých starokatolíků, Jablonec n. N. 1946; Husitský kalendář českých starokatolíků, Jablonec n. N. 1948

6 Kopie dopisu tajemnice pro věci církevní ONV Jablonec n. N. B. Vaněčkové generálnímu vikáři SKCJ. Hegerovi, 10. 12. 1976

Jablonecká fara během prodeje roku 2011...

...a po opravě v roce 2021.

tá Olešnice ve Stanovém. V kostelní lodi zřídili klempířskou dílnu k dlouho odkládané opravě havarijního stavu střechy kostela a též tam příležitostně skladovali umělá hnojiva. Bohoslužby se v kostele podařilo obnovit až po jeho znovuvysvěcení v roce 1982. Zvýšený tlak na vyřešení situace s chátrající farou vyvrcholil v roce 1977 nařízením oprav církvi a vystěhováním rodiny faráře Vochoče z „nevyhovujícího prostředí“ do náhradního bytu. Jak už bylo řečeno, církev tehdy prostředky na opravy neměla, tak úřady ze své dominantní pozice v podstatě vnutily církvi prodej fary „svému člověku“ jako jediné možné řešení a udělily k němu i státní souhlas.¹ Kupce v osobě komunistického inspektora kultury na Okresním národním výboru v Jablonci nad Nisou byl pohotově po ruce a „domek“, jak uvedl

v žádosti o koupi,² zakoupil od církve v roce 1978 za i tehdy neuvěřitelných 27 312,- Kčs.³ Náléhavá a nebezpečná místní situace bude podle církevní tajemnice tímto vyřešena ke všeobecné spokojenosti a dům bude z rukou nedbalého vlastníka konečně zachráněn před zkázou nepochybně kulturním člověkem.⁴

Starokatolická církev se po roce 1989 pokusila tento stav neúspěšně změnit u soudu. Ten sice konstatoval, že dům byl prodán na základě od počátku neplatné smlouvy, ale že nový majitel ho nabyt v „dobré víře a vydržel“. A dokonce i evropský soudní dvůr ve Štrasburku v roce 2007 „nabyl zdání“, že se v tomto případě nezdá, že by došlo k porušení práv a svobod zaručených Úmluvou.⁵

1 Kopie dopisu tajemnice pro věci církevní ONV Jablonec n. N. B. Vaněčkové administrátorovi R. Trousilovi, 30. 8. 1977; Kopie vyjádření tajemnice pro věci církevní ONV Jablonec n. N. B. Vaněčkové k žádosti Z. Fliegela o koupi fary synodní radě SKC, 14. 4. 1978.

2 Kopie žádosti o prodej domku č. p. 1773 v Jablonci n. N, Husova 4, Z. Fliegela synodní radě SKC, 13. 4. 1978.

3 Kopie originálu kupní smlouvy, 1978.

4 Kopie vyjádření tajemnice pro věci církevní ONV Jablonec n. N. B. Vaněčkové k žádosti Z. Fliegela o koupi fary synodní radě SKC, 14. 4. 1978.

5 Kopie originálu rozsudku z Evropského soudního dvora ve Štrasburku, 18. 4. 2007.

V roce 2008 byla fara nabídnuta jejím novým majitelem církvi k zpětnému odkoupení za šest milionů korun, což bylo jako „nemravné“ odmítnuto. Byla tím však naznačena jistá možná cesta k jejímu znovunabytí. Jablonecká farnost zřídila veřejnou sbírku na zakoupení fary a také se snažila vyjednávat o nižší ceně. Nakonec se podařilo faru církvi zakoupit opět do vlastnictví v roce 2011 za dva a čtvrt milionu korun.⁶

Na faru, která ovšem nebyla v úplně dobrém stavu, se v mém osobě opět nastěhoval místní duchovní a pokoušel se velký objekt stavebně-technicky stabilizovat a najít pro něj vzhledem k jeho velikosti také nějaké účelnější a pokud možno smysluplné využití.

O dotačním titulu na sociální bydlení pro osoby v bytové nouzi z evropských fondů IPRÚ (Integrovaný plán rozvoje území) pro oblast Liberce a Jablonce nad Nisou jsem se dozvěděl na konci roku 2017 a podal za naši církev žádost. Od roku 2018 se projekt, který předpokládal pětiprocentní finanční spoluúčast žadatele, začal rozbíhat a první stavební fáze začala naplno předáním objektu vysoutěžené stavební firmě MICHAL ZONYGA z Bozkova dne 19. června 2020. Celý památkově chráněný objekt prošel pod dohledem památkářů generální rekonstrukcí, která zahrnovala i zřízení tří samostatných bytových jednotek pro deset osob. Ve složité situaci covidové pandemie se objevil nejprve nedostatek pracovníků a později také nedostatek

Pohled z kostelní věže 2012

Pohled z kostelní věže po opravě 2021

⁶ Kopie originálu kupní smlouvy, 24. 11. 2011.

Jablonecký starokatolický kostel s farou na dobové pohlednici (Wikimedia Commons)

a zdražení stavebních materiálů, takže dokončení rekonstrukce se o něco protáhlo i prodražilo a skončilo zdárně kolaudací 25. července 2022. V neděli 11. září 2022 po poutní mši svaté „stavebně“ hotové faře a novým obyvatelům prvního z bytů požehnal biskup Pavel Benedikt Stránský a došlo tak k jejímu slavnostnímu uvedení do služby. Celkové projektové náklady do té doby dosáhly zhruba devíti a půl milionu korun.

Dne 23. 11. 2022 pak projekt oficiálně vstoupil do další fáze, tzv. doby udržitelnosti, jejíž trvání je projektovými podmínkami garantováno nejméně na období pěti let. Právě toto období je čas, ve kterém nově zrekonstruované prostory využijí nájemníci z cílové skupiny definované jako osoby v bytové nouzi, kteří vyhoví poměrně přesně stanoveným podmínkám pro nakládání se sociálními byty. Nájemníkům je také v celém tomto období dostupná podpora ve formě sociálních služeb poskytovaných podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění, v našem případě jabloneckou pobočkou neziskové organizace Naděje. A samozřejmě také i podpora duchovního, který

je v roli „správce“ s rodinami v relativně častém kontaktu především kvůli běžnému chodu bydlení v tomto objektu.

Závěrem bych rád potvrdil, že všechny tři byty jsou již v souladu s projektovými pravidly obsazené, jeden už od léta 2022 a zbylé dva od konce roku 2022. V přízemním bytu jsme ubytovali matku s invalidním synem, jejich pejskem a dvěma kočkami, v prostředním bytě našla domov mladá maminka s nedávno narozenou dcerkou a do největšího mezonetového bytu nahoře se nastěhovala velká rodina, která se nemohla nikdy nikam pořádně vejít: máma, táta a pět dětí.

Zdá se tedy, že záměr najít faře nějaké „dobré“ využití se zdařil. Myslím, že se tam všem líbí a že zatím vše funguje bez vážných problémů, což nám v jablonecké farnosti dělá velkou radost a já osobně to vnímám jako takovou „odměnu“ za „útrapy“ spojené s poměrně vysokou mírou administrativní náročnosti projektu.

Karel Kolářček

Foto: archiv autora

Za tajemstvím Václava Jaromíra Rába

Václav Jaromír Ráb (1877–1956) byl nesporně osobností, která ovlivnila vývoj zvláště české starokatolické obce. Nechci jej představovat rozvláčně, textů o něm bylo sepsáno a publikováno mnoho. Původně byl katechetou v Jablonci nad Nisou. Do starokatolické církve přestoupil v r. 1907 a ihned se s nadšením ujal pražské obce v situaci, kdy farář Josef Peřina nebyl příliš činný. Pro bohoslužby získal v r. 1908 kapli sv. Máří Magdaleny (dnes u Čechova mostu). Pokoušel se mimo jiné také o získání rotundy sv. Kříže v ulici Karoliny Světlé, ale to se starokatolíkům povedlo až mnohem později. Byl literárně i liturgicky činný, jak svědčí jeho „Zpěvník lidu starokatolického“ a práce na misálu.

Ráb a další čeští starokatolíci vnímali vznik Církve československé v r. 1920 jako ustavení církve na podobných základech jako starokatolíci, proto její vznik vítali a vstoupili sni do dialogu. Rábovo počáteční stanovisko bylo až takové, že by tato nová církev mohla vyřešit jazykové a národnostní problémy českých starokatolíků, z nichž někteří se cítili jako cizinci ve vlastním domě. Ráb však postupoval příliš silově, došlo k (z dnešního hlediska viděno ne právě férovému) pokusu o převod celé obce včetně kaple Máří Magdaleny do Církve československé. V té chvíli se prokázalo, že jednotná vůle farní obce není tak jednotná, jak Ráb prezentoval na všechny strany. A všechny strany z toho byly následně v rozpacích, CČS se nemohla postavit za Rába, protože by si zkomplikovala vztahy s varnsdorfskou správou biskupství.

Ráb nastartoval v CČS rychlou kariéru, uvažovalo se o něm dokonce jako o jednom z kandidátů na biskupa, ale nevyjasněné otázky kolem apoštolské posloupnosti pro něj byly patrně důvodem, proč se v CČS dlouho neohrál. Jeho československou epizodu lze ohraničit

daty 30. srpna 1920 až 29. října 1921. Ráb se vrátil do pražské starokatolické obce a jejím vikářem se stal v prosinci 1921. Že se to mnohým nelíbilo, je jasné. V pražské obci pak vytrval i přes dobu okupace, kdy byl pro obyvatelstvo protektorátu vytvořen samostatný generální vikariát (sídlo biskupství) a vikářem se stal opět Ráb. Po válce a po smrti biskupa Paška byl do r. 1950 správcem církve. Zemřel r. 1956 a poslední informace zněla, že není známo, kde byl pohřben.

Pokusit se o nalezení Rábova hrobu znělo jako zajímavá výzva. Praha není tak velická, mnohé záznamy jsou již přístupné v digitalizované podobě. Tak se podívejme, co nám prozradí.

Pátrání se začalo nahlédnutím do pobytových přihlášek pražského obyvatelstva, protože odtud by bylo možné najít případné potomky. Pátrání bylo úspěšné: V Praze žil na Vinohradech r. 1909 právě jeden Václav Jaromír Ráb s manželkou Annou, roz. Hnykovou (*1877), a synem Janem (*1898). Ale tudy dále cesta nevedla, ačkoli je zde uvedeno, že se Ráb narodil v Psenicích, nikoli v Běcharech.

Cesta nevedla ani přes starokatolické matriky, kde se objevil jen druhý sňatek V. J. Rába z r. 1925 s Annou Bromovou (*1897) z Týna nad Vltavou. V té době bydlel Ráb na Praze 7 nedaleko Výstaviště.

Zbývaly tedy jen databáze Správy pražských hřbitovů. Z několika Rábů zůstal zajímavý pouze jeden záznam. Ráb Václav, datum pohřbu 1956, Olšany, VIII, část 11, 290uh (což značí urnový hrob). K výpravě na Olšany jsem si vybrala časné lednové jitro. Žel, právě to, kdy mrzlo až praštělo. Na hřbitov jsem vstoupila bočním vchodem, aby to do příslušné části VIII/11 bylo co nejbližší. Po tříčtvrtěhodině bloudění kolem urnových stěn a čtení stovek jmen jsem si říkala, že to sama nezvládnou, že tohle bude chtít odbornou pomoc. V té nejbližší vrátnici se mi jí vskutku nedostalo. Paní, co tam seděla s hrnkem vřelého čaje, jen neochotně na dva centimetry pootevřela okénko. Konverzace probíhala stylem: „Nevím, neznám a je mi to jedno.“

Nezbylo mi, než se vydat na pochod k hlavnímu vstupu, kde snad měly být i informace. Přímo cestou to bylo jen nějakého půl kilásku, ale i tak se do mne zakusovala zima. Do informací jsem vklápěla zmrzlá jak drozd. Poznatek první: měli tu teplo. Poznatek druhý: za přepážkou seděla paní, která nejen, že se zajímala o problém, ale byla také dost kompetentní, aby mi vyhledala dost informací. Tak tedy: Václav Jaromír Ráb byl prvním pohřbeným do onoho hrobu a jednalo se o pohřeb do země, datum uložení je o 3 dny mladší, než datum úmrtí. Hrob byl poté dále aktivní, ovšem byl přebudován (asi poté, co byl jako zpuštělý znovu odkoupen) na urnový a jsou v něm další pohřby.

Milá paní mi dokonce prozradila způsob, jakým se hroby v oddělení číslojí, abych byla s to odhadnout, kde se tak asi bude nalézat. A přidala mi prozřavě na papírek jména z okolních hrobů, že se mi bude lépe hledat. Celé to zabralo asi 10 minut, ale za tu dobu jsem stihla rozmrznout aspoň natolik, abych papírek uložila do kapsy a s mnohými díky se vydala půl kilometru zpět. Teď už jsem věděla, že budu muset prohlédnout celý oddíl, ale zpočátku jen zběžně, abych zjistila, kde je nejvyšší číslo hrobu na obvodě. Smůla, bylo to kolem 240. Musela jsem se tedy zanořit do vnitřních uliček a znovu hledat čísla. Tady jsem ale měla štěstí. Hned napotřetí jsem se trefila do té správné uličky. A také jsem měla smůlu. Rábovo jméno a data na pomníku nejsou. Nelze tedy na 100 % potvrdit ani touto výpravou, že jsem našla ten správný hrob (myslím, že na 99 % ano). Poutním místem se také nestane. Rodiny, které jej nyní užívají, by nás asi hnaly. Otázku osudů Rábových příbuzných tato výprava nerozřešila.

Darina Bártová

Foto: archiv autorky

Použité prameny a literatura:

Odkaz na matriční záznam o sňatku <http://katalog.ahmp.cz/pragapublica/permalink?xid=FCE106EC60804308B8F45A811A-7746CF&scan=69#scan69>

STRÁNSKÝ, Pavel: Liturgie starokatolické církve. Diplomová práce na Cyrilometodějské teologické fakultě University Palackého, Olomouc 2003

VINŠ, Petr Jan: Starokatolická obec v Praze a její vztah k vznikající Církvi československé. HTF UK, Praha 2008

<http://www.starokatolici-brno.org/>

Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!

Tato krásná slova z Janova evangelia (14,1) jsme slyšeli jen před několika týdny během velikonoční doby. Ono se to jednoduše řekne a takto napsané to i může vypadat docela jednoduše, ale můžeme si zkusit zodpovědět jednoduchou otázku: Kdo z nás se opravdu nikdy nebál? Sám bych nemohl odpovědět kladně. Obavy nebo strach jsou něčím, co tak nějak zažíváme automaticky. Je to celkem běžná součást našich životů a s nadsázkou se dá říci, že skoro na každém rohu na nás čeká nějaká ta příležitost ke strachování. Můžeme mít strach z výšek, z hloubky, z létání, z řízení silničního vozidla. Můžeme mít strach o práci, nebo ze zadaných úkolů, ze splnění termínů, ze zaplacení rostoucích výdajů. O lidi, které milujeme. O zdraví nás nebo druhých. Můžeme mít strach o děti, aby se jim něco nestalo, nebo naopak aby samy někde něco neprovedly. Děti zase mohou mít strach, co na jejich nápady či průšvihy řeknou rodiče... Prostě příležitostí k tomu, aby se *naše srdce úzkostí chvělo*, se může najít opravdu celá řada. Může jít o malichernosti, ale také o závažné věci, u kterých je strach známkou toho, že nám na něčem důležitém opravdu záleží.

I přesto Ježíš svým učedníkům, a jejich prostřednictvím i nám adresuje silná slova, abychom strach neměli. *Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mně.* Když ta slova čteme pohledem velikonoční doby, mohli bychom učedníkům divit, že je tato slova úplně neuklidnila? Vždyť se sotva stačili vzpamatovat ze

ztráty milovaného Mistra, který byl ukřižovaný, pak zmizel z hrobu a najednou se skutečně Božím zázrakem vzkříšený ocitl znovu mezi nimi! V Janově evangeliu se za všechny učedníky ozve apoštol Tomáš, ten, který se dříve málem potřeboval dotknout Kristovy rány v boku. On v evangeliu personifikuje obavy skupiny lidí, na které se doslova sype jedna převratná událost za druhou. A to samozřejmě netuší, že není všem nadpozemským zázrakům konec. Sotva se pár dní radují z návratu Mistra a někteří ani ještě nedokázali úplně pojmout mimořádnou velikost zázraku Vzkříšení. Ježíš už zase mluví o tom, že je opustí, protože musí jít jinam. Kdyby aspoň šel do Nazaretu, do Damašku, nebo třeba do Mělníka, to je nakonec jedno. Hlavně, aby šel někam, kam za ním trefíme, protože tu cestu najdeme na mapě, nebo se spolehlivě doptáme cestujících kupců a místních.

Myslím, že si jejich zoufalství dokážeme představit. Ještě před pár týdny by měli za naprostého blázna kohokoliv, kdo by jim vyprávěl, co je čeká. A od poslední večere se na ně sype jedna nepravděpodobná událost za druhou. Jsou svědky přelomových událostí, takových, které doslova píší dějiny (a to ne ledajaké dějiny, protože tady jde o dějiny spásy!). A ty události jsou tak velké, až má člověk problém je vidět v celém kontextu a významu. Samozřejmě vědí, že jsou svědky něčeho naprosto mimořádného, ale v tom kvapu událostí jsou taky pořádně zmataní lidmi, kteří se potřebují chytit

Nanebevstoupení Páně. Pastel Nikolaose Kounelakise, 1868 (Wikimedia Commons)

nějakých hmatatelných jistot, uchopitelných v našem světě. A tou jistotou pro ně je, že Ježíš je znovu mezi nimi a pokračuje ve své učitelské misi. Vůbec se jim neposlouchá snadno, že Mistr, kterého už jednou ztratili, je má znovu opustit. Sice k nim mluví silnými slovy naděje, ale jejich lidské obavy tam prostě jsou. Vždyť má někam odcházet, ale oni prostě nevědí, jaká cesta tam do nebe za ním vede. Nikdo z nich asi nemusí dlouho přemýšlet, aby vědět, že to žádná klasická cesta v polích a lesích není. *Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.* (J 14,6) A tady se k Tomášovi připojí ještě Filip, aby nám bylo úplně jasné, že ty obavy nemá jen jeden z učedníků, ale že jde o obecný pocit.

Jakkoliv tedy chápeme strach učedníků a mnohdy jsou pochopitelné i naše

vlastní obavy, pořád tu máme ta Ježíšova silná slova, která nejsou řečena jen tak do větru a mají svoji váhu. Jak to tedy může fungovat dohromady? Klíčem k tomu je, že Ježíš neříká, že pocit strachu je špatný. Jen se jím nesmíme nechat paralyzovat, abychom neztratili naději. Právě tehdy, když máme z něčeho strach, je totiž potřeba ještě víc věřit, že právě v takových chvílích je nám Bůh nablízku. Myslím, že velmi dobře tu můžeme použít můj oblíbený citát Václava Havla: „Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“ Dodávám k tomu, že jde o naše přesvědčení, jak by to mělo dopadnout. Naše představy, jakkoliv se na ně často silně fixujeme, jsou často zavádějící a když jich dosáhneme, výsledek může být často i vysloveně zklamáním. Ale je-li smysluplné jednání, úsilí či přání tou pravou nadějí, pak je tato naděje cestou. A právě touto cestou Naděje Kristus je. Nemusí být vždy nezbytné, abychom bezezbytku chápali, co a proč se děje. Bude to sice pro nás zdrojem určité nejistoty, tedy dost možná i stresu, ale důležité je, abychom v takových situacích měli víru, že jdeme-li za ním, jdeme po správné cestě. Nesmíme se bát odevzdat naše prosby a doufání do jeho rukou. Křesťanství totiž není trvalý stav, ale cesta, po které jdeme a na kterou nás zve sám Kristus, aby nás na jejím konci, pokud se vedle radostí dokážeme prokousat i všemi možnými i nemožnými těžkostmi, přivítal ve svém nebeském království.

Lukáš M. Vytlačil

Teolog a pastýř Wiktor Wysoczański (1939–2023)

Polský starokatolický biskup, prof. Dr. theol. habil. Wiktor Wysoczański, Dr. h. c., zemřel ve Varšavě 27. dubna 2023 po těžké nemoci ve věku 84 let. Spolu s ním odešla významná osobnost polského i světového starokatolictví a uzavřela se jedna dějinná kapitola.

Wiktor Wysoczański se narodil 24. března 1939 ve Wysocku Wyżném na dnešní Ukrajině. V letech 1960–1964 studoval teologii na Křesťanské teologické akademii ve Varšavě (Chrześcijańska Akademia Teologiczna Warszawa, ChAT), kde získal magisterský titul. Tato škola je státní univerzita, která vzdělává duchovní a teology neřímskokatolických církví v Polsku, tedy především pravoslavné, evangelíky a starokatolíky – jak z Polskokatolické církve, která je součástí Utrechtské unie, tak ze Starokatolické církve mariavitů, která v Unii není. Na kněze byl vysvěcen 2. února 1963 a jeho světitelem byl polský starokatolický biskup Maksymilian Rode. Kromě různých závazků v pastýřské službě v církvi působil Wiktor Wysoczański od roku 1967 i jako asistent ve starokatolické sekci Křesťanské teologické akademie ve Varšavě a budoval svou vědeckou a akademickou kariéru.

Díky stipendiu švýcarské starokatolické církve strávil zimní semestr 1971 a letní semestr 1972 na Starokatolické teologické fakultě univerzity v Bernu a pokračoval zde ve svém studiu. V roce 1982 dokončil doktorát historickou studií o vzniku polské katolické církve v USA, jejím vývoji a vztahu k Utrechtské unii (1897–1944). O tři roky později se

ve Varšavě habilitoval prací o Polskokatolické církvi v Polsku (1944–1975) a obdržel titul habilitovaného doktora, tedy ekvivalent české docentury. Za svůj život publikoval na 150 vědeckých článků a studií, z nichž některé byly publikovány v němčině v nejvýznamnějším starokatolickém vědeckém periodiku, časopise Internationale Kirchliche Zeitschrift (IKZ) vydávaném v Bernu, jehož byl dlouhá léta až do své smrti spolueditorem.

V roce 1990 byl Wiktor Wysoczański jmenován profesorem. Na Křesťanské teologické akademii vyučoval staroka-

tolictví, kanonické právo a státní konfesní právo. Jednou z jeho velkých iniciativ byl překlad standardního díla Urse Küryho *Starokatolická církev* do polštiny. Tento překlad vyšel v roce 1996 a díky dodatkům a doplňkům je dodnes neaktuálnějším vydáním této standardní práce o starokatolické církve a její teologii. Díky svému studijnímu pobytu v Bernu se velmi dobře znal se samotným Ursem Kürym, profesorem Starokatolické teologické fakulty univerzity v Bernu a od roku 1955 také starokatolickým biskupem ve Švýcarsku, ale také s dalšími starokatolickými duchovními a teology. Překladem „Küryho“, jak bývá toto standardní dílo ve starokatolickém prostředí jednoduše nazýváno, chtěl profesor Wysoczański zprostředkovat kontakt mezi německy mluvícím a polským starokatolicismem.

Tento kontakt totiž nebyl vždycky jednoduchý. Polskokatolická církev (Kościoł Polskokatolicki), jak se starokatolíci v Polsku nazývají, má totiž výrazně odlišné dějiny než německojazyčné starokatolictví, které jinak tvoří starokatolický mainstream. Polské starokatolictví nevzniklo jako hnutí odporu po 1. vatikánském koncilu, ale zjednodušeně řečeno jako národní hnutí mezi Poláky v USA a Kanadě. Ti si zde vytvořili nezávislou Polskou národní katolickou církev (PNCC). A Poláci, kteří se z USA a Kanady vraceli zpět do vlasti, přinesli tuto myšlenku i zpět na kontinent. Od 20. let 20. století tedy na území dnešního Polska vznikaly polsky hovořící starokatolické farnosti. Církev se od americké matky osamostatnila v roce 1951, ne zcela dobrovolně – v době tuhé studené

války bojovala stejně jako česká církev s veřejným i neveřejným zasahováním komunistického státu. Polskokatolická církev zůstala členkou Utrechtské unie starokatolických církví i poté, co PNCC v roce 2003 z Unie vystoupila kvůli nesouhlasu se svěcením žen. Zároveň je třeba říci, že společenská, církevní, teologická a liturgická dynamika byla v Polskokatolické církvi vždy relativně odlišná od německých a nizozemských proudů, což bylo nejvýrazněji vidět právě na otázce svěcení žen a vztahu k zehnaní stejnopohlavních párů. Bylo velkou zásluhou Wiktora Wysoczańskiego jako teologa a také jako biskupa, že zprostředkovával stálý komunikační kanál mezi německojazyčným a polským starokatolictvím, z čehož ve výsledku mohly profitovat obě strany.

V letech 1990–1996 a 2002–2008 byl Wiktor Wysoczański rektorem a následně prorektorem Křesťanské teologické akademie ve Varšavě. V říjnu 1994

Wiktor Wysoćzański s papežem Františkem

uzavřela za jeho vedení varšavská akademie s Bernskou univerzitou dohodu o mezinárodní akademické spolupráci, díky níž do Bernu pravidelně přijížděli na delší studijní pobyty studenti nebo doktorandi z Polska. Tato smlouva platí dodnes a byla také jednou z důležitých cest vzájemné teologické výměny v rámci Utrechtské unie.

Wiktor Wysoczański byl zvolen biskupem již v roce 1975 a 5. června 1983 ho ve Varšavě vysvětil utrechtský arcibiskup Marinus Kok. V letech 1985–1995 byl pomocným biskupem (s právem nástupnictví) a od roku 1995 byl jako nástupce biskupa Tadeusze Majewského nejen varšavským biskupem, ale také předsedajícím biskupem celé polské starokatolické církve. Ta je totiž dodnes rozdělena na tři diecéze – varšavskou, vratislavskou a krakovsko-čenstochovskou. Předsedající biskup je prvním mezi rovnými v rámci Polskokatolické církve a zastupuje církev navenek – mimo jiné i vůči ostatním starokatolickým církvím. Vzhledem k tomu, že se v první dekádě 21. století postupně uvolnily oba ostatní polské biskupské stolce a zůstaly z různých důvodů neobsazené, byl Wiktor Wysoczański jediným zbývajícím polským starokatolickým biskupem.

Utrechtský arcibiskup Brend Wallet o biskupu Wysoczańském ve své vzpomínce napsal: „Biskup Wiktor byl inspirovaný stálíci v Utrechtské unii, pro mnohé byl otcem v Kristu, a byl také osobou s níž bylo fascinující se setkávat. Jediným způsobem fungoval jako svorník dění ve své vlastní církvi. V tom ho nebude snadné nahradit. Kristus je však

své církvi věrný a my ho prosíme o sílu pro všechny věřící v naší polské sesterské církvi. Kéž je Bůh posílí v těchto dnech smutku a dá jim dar moudrosti a náhledu pro budoucnost.“

Wiktor Wysoczański se silně angažoval v teologickém dialogu mezi starokatolickou a pravoslavnou církví a také s římskokatolickou církví v Polsku. Úzké vztahy se švýcarskou starokatolickou církví se projevily mimo jiné i tím, že biskup Wysoczański pojmenoval konferenční centrum nedaleko Varšavy po prvním křesťanskokatolickém biskupovi Eduardu Herzogovi. V roce 1999 obdržel na žádost starokatolické fakulty čestný doktorát Bernské univerzity.

Ať Wiktor Wysoczański odpočívá v pokoji! Truchlíme spolu s polskou starokatolickou církví nad ztrátou jejich dlouholetého předsedajícího biskupa, pastýře a učitele. A modlíme se, aby Duch svatý vedl polskou starokatolickou církev na dalších cestách, když si bude muset zvolit biskupa nebo biskupy, kteří nahradí Wiktora Wysoczańského v úřadu. Nebude to volba jednoduchá, protože po jeho smrti zůstává v polském i ve světovém starokatolictví prázdné místo, které bude jen velmi obtížné zaplnit.

Petr Jan Vinš a Angela Berlis

Foto: archiv autora

Průvodce starokatolickými farnostmi a památkami

Ráda bych na stránkách Communia představila projekt, který vznikl v naší rodině a následně byl schválen synodní radou. Jde o vytvoření průvodce našimi starokatolickými farnostmi a památkami. Bude to taková brožura čítající asi 50 stran. Ale dřív, než se o tom více rozepíšu, považuji za důležité s vámi sdílet, co nás k tomu vedlo.

Do starokatolické církve jsem vstoupila před deseti lety. Je mi v ní dobře a cítím se být její součástí. A to, že znám lidi z naší církve mimo okruh naší farnosti, tento pocit jen prohlubuje. Celé se to vlastně stalo tak nenápadně. Před 50. synodou byl v naší tábořské farnosti přednesen návrh, že by stálo za to udělat nějaký materiál pro děti. Protože se ve školství pohybují a sama mám 4 děti, řekla jsem si, že můžu nabídnout své zkušenosti a něco pomoci vymyslet. Když se volili delegáti na synodu, prý by bylo logické, kdybych si to tam rovnou odprezentovala. A tak jsem jela. To byla moje první cesta mimo naši farnost. Nutno říct, že na synodě jsem se cítila mezi všemi lidmi velmi dobře. Také jsem se tam stala členkou pastorační komise. Když jsem proto v létě byla vyčerpaná a shodou okolností blízko nás probíhal Týden duchovní obnovy, už jsem se nebála na chvíli přijet tam načerpat síly. Můj okruh známých se zde opět rozrostl. A protože vznikala přátelství a vazby se utužovaly, jeli jsme se s manželem radovat na kněžské svěcení Kamila Kozelského. A takhle se ten počet známých lidí z církve zase víc a víc rozrůstal. Naše církev je opravdu malá, čítá asi 500 členů, a přijde mi škoda se vzá-

jemně více nepoznat. Troufám si říct, že to může prohlubovat naše starokatolické sebevědomí a identitu. A proto vznikl nápad na starokatolického průvodce.

Jeho cílem je uvědomit si, kde jsou naše farnosti po republice rozestry a třeba je začít i cíleně objíždět. Každá farnost dostane prostor na dvojstranu. Na té budou uvedeny základní informace o kostelu a farním společenství, všechny kontaktní informace, které můžeme potřebovat, mapa, tipy na duchovní výlety v místě a okolí, úkoly pro děti, místo pro razítko z navštívené farnosti a v neposlední řadě taky kontakt na místní farníky, kteří budou ochotni se vám třeba chvíli věnovat, seznámit se, nebo vám jen dát tip na ubytování (případně budou mít třeba i možnost vás ubytovat), občerstvení atp.

Protože bychom všechny farnosti chtěli navštívit osobně a ještě jednou vám návrh představit, načerpat vaše osobní tipy na výlety a pořídit vlastní fotodokumentaci, předpokládám, že materiál by mohl být hotový někdy během příštího roku. Do té doby ale bude možno sledovat instagramový účet, kde bude celý průběh vytváření zdokumentován. S manželem jsme si založili na instagramu soukromý profil so_2_ho, kam bu-

TÁBOR

KOSTEL SV. FILIPA A JAKUBA

Bývalá kaple u hradu Kotnova je nejstarší sakrální stavbou v Táboře. Dnes ji jako kostel už 23 let využívají starokatolíci. tábořská farnost je jednou z nově vzniklých po sametové revoluci a patří v naší církvi mezi ty nejaktivnější. Od roku 2022 má kostel nově zvon pojmenovaný Mistr Jan Hus.

Před 2. světovou válkou mluvila většina starokatolíků německy. Malá česká minorita v rámci církve ale již od roku 1898 rozvíjela svou vlastní tradici, k níž patřilo i vědomé navazování na odkaz utrakvistu a české reformace. To po 2. světové válce a odsunu českým starokatolíkům zůstalo a proto se dodnes hrdě zvou katolíckou církví podobají. A kde jinde by tato tradice měla být živá, než právě v husitském městě Táboře. Pravda, pražští utrakvisté by v 15. století asi táboritům do heretiků nadali, ale dnes už o pravověří našich tábořských sester a bratrů obavy nemáme.

Farář: Alois Sassmann
Adresa: Park pod Kotnovem, vstup z ulice Korandova
Kontakt: al.sassmann@volny.cz, 777335549
Pravidelné bohoslužby: neděle od 9h
Web: <https://starokatolicitabor.webnode.cz/>
Fb: Starokatolíci v Táboře
Farní pouť: konec dubna
Pravidelné akce: Půlnoční mše, noc kostelů

— 25 —

deme vkládat fotografie z navštívených farností a míst. Pro vysvětlení, so_2_ho je to proto, že já jsem Soňa, manžel je Honza, jsme tedy 2, ale taky je to slovní hříčka, která se dá přečíst jako *s odvahou*. Na tu jsem zase přišla při jiné příležitosti, když jsem zpracovávala dětské velikonoční materiály a rozebírala jsem tam více vodu. A najednou mi došlo, že H₂O pozpátku se dá přečíst jako odvaha. No není to skvělé? Je to skvělé!

Děkuji vám za pozornost a ještě jednou bych vás chtěla podpořit, abyste

s odvahou navštěvovali všechna naše společenství, protože je nám spolu dobře. A nebojte se přihlásit ani jako kontaktní osoby. Poslouží nám to vzájemně a ztratit spolu vlídné slovo je bohumilé. Kdybyste měli k průvodci jakékoliv nápady, připomínky, moc ráda si je přečtu na emailové adrese sona.sochorova@starokatolici.cz.

Soňa Sochorová
Foto: archiv autorů

Kristus vstal z mrtvých

Již v úvodníku jsem zmínil knihu anglikánského teologa a někdejšího oxfordského biskupa Richarda Harriese (1936), která je jedním z posledních vydavatelských počínů naší církve. Autor se v ní zabývá otázkou, co přesně se rozumí tím, že Kristus vstal z mrtvých. Tento ekumenicky otevřený a čtivě přemýšlivý text je originálním příspěvkem k tématu, který má potenciál oslovit širší spektrum čtenářů, než je obvyklé u teologické literatury. Na stránkách Communia vám přinášíme aspoň malou ochutnávku.*

V potřebách druhých¹

25. kapitola Matoušova evangelia obsahuje pozoruhodné podobenství. Mluví se v něm o soudném dni, kdy budou lidé rozděleni do dvou skupin. Do první náležejí ti, kteří pomohli bližnímu v nouzi. Lidé z druhé skupiny to neudělali. Ani jedni, ani druzí však v danou chvíli netušili, že vše, co učinili, nebo neučinili, má vztah ke Kristu: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40 b).

Uvedená pasáž je pro křesťany všech dob hozenou rukavicí. Když například v roce 1527 postihl dříve německou, dnes polskou Vratislav (Breslau) mor, křesťané si kladli otázku, mají-li setrvat, anebo uprchnout. Martin Luther napsal otevřený dopis pastoru Johannu Heßovi, v němž prohlásil:

Tuže dobře vím, že ochotet nyní Ježíš nebo jeho matka, všichni by jim ze samé oddanosti toužili pomáhat a sloužit (...) Hnali by se k nim o překot. Přitom ale nechtějí slyšet, co

jim on sám praví: „Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ Pokud byste se tedy o Krista starali a jeho obsluhovali, hle, tuto před vámi stojí bližní a stůně. Jděte k němu a pečujte o něj a dozajista v něm najdete Krista.

Za našich časů čerpala z tohoto podobenství zvláštní inspiraci Matka Tereza:

Ve svatém přijímání má Kristus vzhled chleba. Při naší práci má vzhled masa a krve. Je to týž Kristus. „Byl jsem hladový, byl jsem nahý, byl jsem nemocný, byl jsem bez domova.“

Ani pro ni to nebylo vždy snadné. Ale snaha sloužit Kristu v potřebách druhých naplňovala její modlitby.

Nejdražší Pane (...), at' Tě poznávám skrytého v nepřitažlivém přestrojení popudlivosti, náročnosti, nerozumnosti a říkám: „Ježíši – můj nemocný, jak je sladké Ti sloužit.“

Poslední budou první²

Celý vesmír v určitém smyslu závisí na utrpení a následném zmrtvýchvstání Ježíše Krista. To ovšem neznamená, že každý má do tohoto budoucího života automaticky přístup. Naopak, z Bible jednoznačně vy-

1 Richard Harries. *Kristus vstal z mrtvých. Co myslíme tím, když říkáme, že Bůh vzkřísil Ježíše?* Starokatolická církev v ČR. Praha, 2023, s. 115–117

2 Ibidem, s. 200–202.

plývá, že dojde k rozdělení. Stručně řečeno, věčné království slávy náleží chudým.

Díváme-li se na svět, mnohé z toho, co se v něm odehrává, jako by existenci Boha popíralo. Starozákonní člověk si to velmi zřetelně uvědomoval. Než by však podlehl agnosticizmu, s nadějí vyhlížel den, kdy Bůh přistoupí k odstranění všech zlořádů, čímž prokáže, že vskutku existuje a spravuje veškeré dění. Starý zákon si všímá především vykořisťování a útisku chudých. Slovo „chudý“ má mnoho významů. Zahrnuje fyzickou chudobu, ale navíc také signalizuje určité duchovní nastavení; nastavení, které spočívá v tom, že člověk upíná všechnu naději nikoli k věcem světa vezdejšího, nýbrž výhradně k Bohu; jedná se o postoj naprosté důvěry k Bohu. A tak když lidé Starého zákona očekávali okamžik, kdy Hospodin s rozhodností přikročí k činu a vloží se do záležitostí světa, aby napravil jeho nepořádky a nastolil svou spravedlivou vládu, měli na mysli v první řadě Boha, jenž koná ve prospěch chudých,

kteří do něj vkládají důvěru, zatímco je svět utiskuje. Toto téma s neobyčejnou palčivostí reflektují žalmy, kde chudý, utlačovaný, nevinný člověk prosí Boha o zadostiučinění. Jeden z nejdůležitějších momentů Nového zákona spočívá v tom, že Kristus přijímá zmíněné téma za své. To on je chudým božím; to on je oním nevinně utlačovaným. Vkládá svou plnou důvěru do svého Otce a svět ho brutálně odmítá a vraždí na kříži.

Kristus tuto skutečnost ztělesňuje svou bytostí a vyjadřuje svým učením. Jádrem jeho učení leží totiž v informaci, že dlouho očekávané panování Boha nad lidskými věcmi, Království Boží, je již zde; že Bůh koná, aby první byli poslední a poslední první. Království Boží, prohlásil Ježíš, patří chudým, tichým, těm, kteří pláčou, kteří jsou pronásledováni (Mt 5,3-10). Tito poslední budou první, až Boží království přivodí velkolepý převrat v hierarchii hodnot, jež ve světě panují.

Vzkříšením dal Bůh za pravdu chudému, nevinně utlačovanému. Z posledního učinil prvního a otevřel bránu svého království. Toto Království patří Kristu, chudému člověku. A všem těm chudým, k nimž se připojil. Na závěr římskokatolického svatebního obřadu žehná kněz novomanželům a ostatním přítomným následujícími slovy:

Ať jste ve světě svědky Boží lásky, aby vás chudí a trpící, jimž jste velkoryse prokázali přátelství, mohli jednou přivítat do radosti věčné.

Království Boží patří chudým – a jejich přátelům. A chudí jednoho dne přivítají své přátele v nebi.

Připravil Lukáš M. Vytlačil

Týden duchovní obnovy 2023

Letošní Týden duchovní obnovy bude mimo hranice naší vlasti. Rozhodli jsme se využít příležitosti uspořádat již dvanáctý ročník v krásném prostředí polských Tater. V obci Jurgów má svůj rekreační a rekolekční objekt Kongregace kněží mariánů. Objekt je umístěn tak, že skýtá překrásný pohled na štíty Tater. Už jen to místo stojí za návštěvu. Okolí pak nabízí nespočet turistických možností, ale i několik poutních míst. Blízkost slovenských hranic a známých tatranských vrcholů láká k pěkným výletům i do míst jazykově nám bližších.

*Moudrost
biskupa
Charlestonea,
přeložená
naším letošním
průvodcem
nejen do
naší řeči, ale
i kulturního
kontextu, může
obohatit náš
duchovní
život o nové
perspektivy.*

Pro ty, kdo odpočinek nachází v teplé vodě, je v blízkosti několik termálních koupališť. Věříme, že letošní ročník nabízí ideální kombinaci duchovního programu a rekreace.

Duchovní program je již tradiční a sestává ze vstupní a závěrečné mše svaté, ranních a večerních modliteb a pochopitelně z dopoledních přednášek. Dopolední program si pro letošek připravil farář Československé církve husitské Tomáš Procházka. Ten se dlouhodobě zabývá křesťanskou spiritualitou severoamerických indiánů a inspiraci hledá mimo jiné v knihách episkopálního biskupa s domorodou krví Stevena Charlestonea. Tomáš Procházka aktuálně pracuje na překladu jedné z jeho knih, kterou snad stihne vydat ještě před termínem letošního TDO. Věříme, že moudrost biskupa Charlestonea, přeložená našim letošním průvodcem nejen do naší řeči, ale i kulturního kontextu, může obohatit náš duchovní život o nové perspektivy. Podobně se naše chuťové buňky budou moci obohatit polskou kuchyní, která rozhodně má, co nabídnout.

Tak co, jedete s námi?

Kamil Kozelský

Osmisměrka

Dnešní svěťice zaujme již samotným vzhledem. Legenda praví, že se jednalo o dceru pohanského krále z území dnešního Portugalska. Ten chtěl sňatkem své dcery se svým nepřítelem, králem sicilským, dosáhnout míru. Dcera však toužila zasvětit svůj život Kristu. Pro svůj odpor byla vlastním otcem uvržena do vězení, aby přišla k rozumu. To však jen posílilo její odhodlání. Úpěnlivě volala o pomoc k Bohu a ten ji vyslyšel. Narostly jí vousy, které odradily jejího nápadníka. Její otec se však rozlítil natolik, že nechal vlastní dceru ukřižovat. Bývá

proto zpodobňována na kříži a nepozorný člověk by si mohl myslet, že hledí na Krista v ženských šatech. Pravda je však taková, že se zřejmě jedná o smyšlenku a tato svěťice nikdy neexistovala. Přesto je její příběh natolik silnou výpovědí o touze po Bohu a následování Krista, že byla po dlouhou dobu velmi oblíbená. Obracely se k ní o pomoc dívky, které se staly obětí vynucených sňatků, ale i násilí ze strany mužů. V roce 1969 však byla vyřazena z římskokatolického seznamu uctívaných svatých.

Připravil Kamil Kozelský

S	P	L	A	V	R	D	S	E	C	K	E	F	N	I
A	M	A	F	I	E	C	E	A	Í	Ě	N	K	U	S
A	K	Č	E	T	C	V	H	N	V	J	Í	Z	D	A
K	L	I	K	A	E	B	Z	I	Í	Í	A	A	K	L
A	L	O	T	I	P	A	K	T	R	K	Ř	Ž	T	Ó
R	Č	R	R	S	T	Z	Á	S	V	U	U	H	B	N
A	O	P	E	O	A	É	P	O	S	T	R	A	C	H
N	K	O	K	M	M	N	Ž	H	S	A	N	G	L	A
T	O	D	R	I	Í	U	M	B	A	K	E	L	I	T
É	L	S	E	L	K	Z	H	Y	E	Š	S	K	C	E
N	Á	T	A	E	Á	T	A	T	G	U	A	Y	E	L
A	D	A	C	N	J	Ž	É	T	U	O	S	N	N	O
F	A	T	E	K	I	N	S	P	E	K	C	E	C	R
T	R	A	M	A	L	I	N	A	O	Z	S	F	E	T
A	B	M	O	B	Y	R	O	K	R	A	C	I	E	A

BAKELIT BANKET BAZÉN BOMBA BYROKRACIE ČOKOLÁDA DENÍK
FENYKL GYMNASTIKA HOSTINA HRÍVA HUMOR CHIRURGIE INFEKCE
INSPEKCE JÍZDA KAPITOLA KARANTÉNA KLIKA LICENCE LJÁK MAFIE
MALINA MILENKA NAFTA OTAZNÍK PODSTATA POSTRACH RECEPT
REKREACE REMÍZA ROLETA SALÓN SOUTĚŽ SPLAV STUŽKA SUKNÉ
TEČKA UŽOVKA ZKOUŠKA

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA TÝDEN DUCHOVNÍ OBNOVY S NÁZVEM

INDIÁNSKÝ MESIÁŠ - HLEDÁNÍ VIZE JEŽIŠE KRISTA

TEHDY BYL JEŽIŠ DUCHEM VYVEDEN NA POUŠŤ. MT 4,1

JEDNOHO DNE BUDETE VYPRAVĚT SVŮJ PŘÍBĚH O TOM, JAK JSTE PŘEKONALI TO, ČIM NYNÍ PROCHÁZÍTE, A TEN SE STANE SOUČÁSTÍ PRŮVODCE PŘEZITÍ NĚKOHU JINĚHO.

30.7.-5.8.2023

Záměrem této obnovy je objevit evangelium ve vyprávěních indiánských stařešinů prostřednictvím díla reverenda Stevena Charlestona, amerického episkopálního biskupa z kmene Čoktavů.

V jeho životním příběhu ožívá Ježíš jako Mesiáš pro indiány, který během svého veřejného působení prochází čtyřmi rituály hledání vize a stává se průvodcem indiánů po jejich vlastním duchovním světě.

Ježíš není modlou cizího náboženství; je naplněním starých indiánských proroctví o znovuoživení světa, ve kterém opět zavládne mír a přibuzenství se všemi, kdo žijí na této planetě.

Ačkoli nejsme indiáni, to, jakým způsobem biskup Charleston tlumočí hlas Velkého Ducha, potřebujeme slyšet všichni.

Dětský program

Odvedu vás do Sierra Madre

Vydáme se cestou františkánských misionářů, kteří v Kalifornii vedli několik stanic, kde indiánům nabízeli útočiště, ale také vzdělání a Kristovo evangelium. Na oplátku se možná naučíme něco od nich - třeba jak přežít v divočině.

Doprovází

Tomáš Procházka

- 51 let, ženatý, 1 dítě,
- husitský farář v Klatovech,
- člen České křesťanské akademie,
- filosof, překladatel
- teolog se specializací na mezináboženský dialog

Místo konání

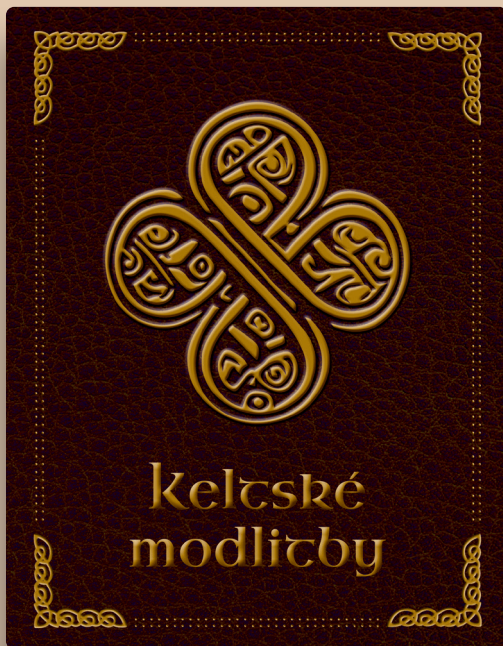
Rekreční a rekreační dům "Stájenka"
kněží Marianů, obec Rzepiska, Polské Tatry.
<http://www.rzepiska.marianie.pl/index.html>

Cena

Dospělý a děti 10+:	4.950,- Kč
Dítě 3-9 let:	4.200,- Kč
Dítě do 3 let:	500,- Kč

Informace a přihlášky

Kamil Kozelský
791 912 539
kamil.kozelsky@starokatolici.cz

Vycházejí české překlady knih
Kristus vstal z mrtvých
a
Keltské modlitby.

Zájemci se mohou obracet na své faráře.

Najdete nás také na webu a sociálních sítích!

www.starokatolici.cz

www.facebook.com/starokatolici.cr

Přihlašte se také k odběru novinek na www.starokatolici.cz/newsletter

**Starokatolická
církev v ČR**